

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla, v právní věci žalobce V. S., bytem, zastoupeného Mgr. Lukášem Zscherpem, advokátem se sídlem Plzeň, Lochotínská 18, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Plzeň**, se sídlem Plzeň, Antonína Uxy 11, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28.5.2010, č.j. 4198-2/2010-160100-21, č.j. 4199-2/2010-160100-21, č.j. 4417-2/2010-160100-21, a ze dne 31.5.2010, č.j. 4584-2/2010-160100-21,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5.2010, č.j. 4198-2/2010-160100-21, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5.2010, č.j. 4199-2/2010-160100-21, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému.
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5.2010, č.j. 4417-2/2010-160100-21, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému.
- IV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2010, č.j. 4584-2/2010-160100-21, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému.
- V. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení v částce 7.760 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Lukáše Zscherpa, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se čtyřmi žalobami, které byly soudem spojeny ke společnému projednání, domáhal zrušení čtyř rozhodnutí žalovaného.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5.2010, č.j. 4198-2/2010-160100-21 (dále jen „prvé napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9065200062 Celního úřadu Plzeň (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 26.2.2010, č.j. 9715/2010-166500-21 (dále jen „první prvoinstanční rozhodnutí“). Prvním prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), z dovezeného zboží – osobního automobilu FORD (d) 1.6 FIESTA 16v, VIN WFO HXX GAJH 2M23 860, propuštěného dne 27.7.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 9.567 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5.2010, č.j. 4199-2/2010-160100-21 (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9065200061 prvoinstančního orgánu ze dne 26.2.2010, č.j. 9660/2010-166500-21 (dále jen „druhé prvoinstanční rozhodnutí“). Druhým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu REANULT KANGOO 1.6 16v, VIN VF1KC0PAF26603941, propuštěného dne 20.9.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 10.480 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5.2010, č.j. 4417-2/2010-160100-21 (dále jen „třetí napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9065200065 prvoinstančního orgánu ze dne 3.3.2010, č.j. 5740-4/2010-166500-021 (dále jen „třetí prvoinstanční rozhodnutí“). Třetím prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu RENAULT MÉGANE, VIN VF1BM0COH27551904, propuštěného dne 16.7.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 13.078 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2010, č.j. 4584-2/2010-160100-21 (dále jen „čtvrté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9065200059 prvoinstančního orgánu ze dne 23.2.2010, č.j. 5760-6/2010-166500-021 (dále jen „čtvrté prvoinstanční rozhodnutí“). Čtvrtým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu OPEL ZAFIRA A 18, VIN WOL OTG F75 Y210 4438 propuštěného dne 28.3.2008 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 10.778 Kč.

Žalobce žaloby odůvodnil zcela shodně. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav věci, nepřihlédl k žalobcem uplatněným tvrzením, jakož ani k navrženým a provedeným důkazům svědčícím ve prospěch žalobce, a současně po právní stránce věc nesprávně posoudil. Podle názoru žalobce předmětné zboží splňuje kriteria pro přiznání preferenčního sazebního opatření ve smyslu čl. 20 odst. 3 bod d) celního kodexu, a to i přesto,

že si je vědom výsledků verifikačního řízení před celními orgány ve státě vývozce. Žalobce má totiž za to, že mu nelze klást k tíži skutečnost, že vývozce již na uvedené adrese nesídlí, tedy není sto splnit své povinnosti v rámci verifikačního řízení, to vše zejména za situace, kdy je žalobce ochoten činit veškeré potřebné kroky k řádnému dokončení verifikace a prokázání pravosti zboží. Žalobce konstatoval, že nemá za to, jak uvádí žalovaný v napadených rozhodnutích, že osvědčení o původu vozidel nelze uznat jako důkaz v daném řízení. Žalovaný v napadených rozhodnutích totiž zcela opomíjí hodnotit předložené osvědčení o původu zboží podle Dohody mezi Evropským hospodářským společenstvím a Švýcarskou konfederací ze dne 19.12.1972 (dále jen „dohoda“), resp. jejím protokolu č. 3 (dále jen „protokol č. 3“) jako dokument podpůrný (čl. 27 protokolu č. 3), který slouží pro prokázání původu zboží či pro verifikační proces samotný. Předložené osvědčení o původu zboží vystavené autorizovaným dovozcem ze země, odkud bylo pořízeno, bezpochyby dokumentem podpůrným ve smyslu výše uvedeného ustanovení je a žalovaný by ho tímto způsobem měl též hodnotit. Tato žalobcem předložená osvědčení měla být považována jako důkaz osvědčující pravost průvodních osvědčení EUR.I, obzvláště za situace, kdy švýcarské celní orgány neučinily závěr o nepravosti průvodního osvědčení EUR.I, nýbrž jen konstatovali, že dodavatel již na uvedené adrese nesídlí. Žalobce dále uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, který uvádí, že není osobou oprávněnou nahradit při vlastní rozhodovací činnosti verifikační pravomoc švýcarských celních orgánů a sám si učinit na základě dodatečně předložených důkazní prostředků úsudek o pravosti průvodního osvědčení EUR. I. Žalobce konstatoval, že v takovém případě je namístě, aby bylo stanovisko žalobce s příslušnými důkazy prokazujícími pravost dokumentu EUR.I postoupeno příslušným celním úřadům ve Švýcarsku k provedení, resp. obnově verifikačního řízení, v jehož průběhu bude přihlédnuto i k přiloženému podpůrnému dokumentu. Žalobce je v důsledku postupu žalovaného, jakožto zároveň prvoinstančního správního orgánu, nepřiznáním preferenční celní sazby sankcionován za jednání třetích osob, které není sto ani při vynaložení veškerého maximálního úsilí ovlivnit, tedy za jednání spočívající výhradně na vůli třetích osob, což považuje za nepřipustné. Žalobce si je vědom skutečnosti, že v daném případě se jedná o preferenci, konstatuje ovšem, že jde o preferenci nárokovou, na kterou má žalobce při splnění určitých předem daných podmínek nárok. Nejedná se tedy o preferenci, která by závisela na libovůli správního orgánu a která by byla závislá na jeho uvážení v konkrétním případě. Žalobce uvedl, že veškeré možné podmínky on sám splnil, když předložil veškeré požadované dokumenty příslušnému celnímu orgánu (zejména EUR.I). Žalobce tedy byl v dobré víře, že podmínky pro přiznání preferenční celní sazby splňuje a za těchto okolností považuje za nepřiměřené riziko, aby splnění podmínek záleželo jen na skutečnosti, zda se švýcarskému celnímu orgánu podaří či nepodaří kontaktovat třetí subjekt. Žalobce konstatoval, že je přesvědčen, že nemůže nést po právu riziko za postup cizozemského správního orgánu, jehož postup není sto kontrolovat, a zároveň nemůže nést odpovědnost za protiprávní jednání (nekonání) třetího subjektu vůči tomuto celnímu orgánu. Žalobce nemá žádnou zákonnou možnost, jak nahradit verifikační pravomoci celního úřadu. Jinak by tomu bylo za situace, kdyby cizozemský celní orgán zjistil nebo dokonce prokázal jakoukoliv nesprávnost nebo nepravdivost v žalobcem přeložených dokladech. Pak by evidentně důkazní břemeno po právu tížilo žalobce, to se však v daném případě nestalo. Žalobce uzavřel, že veškeré podmínky k přiznání preferenční celní sazby v daném případě on sám splnil, podpořil pravost jím předložených dokumentů tzv. podpůrnými důkazy a má tedy za to, že žalovaný postupoval chybně, pokud preferenční celní sazbu žalobci bez dalšího nepřiznal. Žalobce dále

zdůraznil, že postup žalovaného zásadním způsobem prolamuje jeden ze základních postulátů právního státu, a to presumpci správnosti veřejné listiny. Ačkoliv ani příslušným celním orgánem ve Švýcarsku ani žalobcem nebyla prokázána nepravost nebo nesprávnost osvědčení EUR.1, žalovaný jej odmítl považovat za bezvadnou veřejnou listinu a na podkladě této úvahy vydal napadená rozhodnutí. Žalovaný sice konstatuje, že v daném případě byla veřejná listina zpochybněna, to však není důvodem k tomu, aby se k ní nadále nepřihlíželo (veřejné listině svědčí presumpce správnosti, pokud není prokázán opak). Postup žalovaného je tedy v hrubém rozporu se zásadou předvídatelnosti práva a ochrany dobré víry třetích osob. Žalobce, ani při vynaložení maximální podnikatelské opatrnosti, kterou po něm lze spravedlivě požadovat, nemohl předpokládat, že vývozce odmítne poskytnout celnímu orgánu v místě svého podnikání součinnost. Naopak se v zájmu zachování svých práv žalobce snaží prokázat všemi dostupnými prostředky ty skutečnosti, které měl prokazovat vývozce. Taková dobrá víra žalobce by měla požívat právní ochrany. Pokud by snad žalovaný měl přes výše uvedené stále za to, že nejsou splněny podmínky pro postup výše popsany, pak by měl s odkazem na vyjádření žalobce i na jeho odvolání proti prvoinstančním rozhodnutím přihlídnout k ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, tedy neprovádět dodatečné zaúčtování cla, neboť žalobce byl od počátku celého obchodního případu do dne doručení oznámení o zahájení řízení o vyměření cla v dobré víře, že je řádně prokázán původ zboží a že toto zboží splňuje podmínky pro přiznání preferenční celní sazby. Žalobce jakožto deklarant neměl žádný důvod pochybovat o tom, že osvědčení o původu zboží EUR. 1, vztahující se k předmětnému zboží, bylo vydáno prodávajícím příslušným švýcarským celním úřadem neoprávněně. V opačném případě by žalobce v žádném případě obchodní případ neuskutečnil. Žalobce nemohl rozumně předpokládat, že se švýcarský správní orgán dopustil při potvrzení předmětného EUR.1 pochybení. Jak zároveň vyplývá z výše uvedených skutečností a navržených důkazů, snaží se žalobce od okamžiku, kdy se o pochybnostech o původu zboží dozvěděl, vlastními prostředky zjistit a prokázat skutečný původ zboží. V daném případě jsou tedy splněny podmínky pro postup dle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Žalovaný se dopustil nezákonnosti, pokud provedl doúčtování cla a nezohlednil v konkrétním daném případě dobrou víru žalobce, kterou byl žalobce připraven před celními orgány prokazovat. Žalobce uvedl, že odkazuje na relevantní judikaturu Evropského soudního dvora, jakož i Nejvyššího správního soudu ve věcech dodatečného doměření povinnosti daňového charakteru v souvislosti s ochrannou dobré víry daňového subjektu. Na ochranu dobré víry na straně osoby nárokují čí preferenční sazbu cla je tedy v tomto smyslu nutno hledět i ve světle relevantní judikatury Soudního dvora. Například rozhodnutí ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 Axel Kittel řeší otázku, když šlo o situaci, v níž se daňový podvod přímo vztahoval na plnění mezi prodávajícím a kupujícím, o kterém ovšem strana kupující nevěděla (konkrétně v daném případě nic nenásvědčovalo tomu, že by společnost Recolta nebo její vedení věděly nebo si uvědomovaly, že jsou zataženy do rozsáhlého mechanismu podvodu). K tomu Soudní dvůr shrnul, že pokud je dodání uskutečněno pro osobu povinnou k dani, „která nevěděla a nemohla vědět, že dotyčné plnění je součástí podvodu spáchaného prodávajícím“, evropské právo brání pravidlu vnitrostátního práva, podle kterého zrušení smlouvy o prodeji na základě ustanovení občanského práva, které způsobuje absolutní neplatnost této smlouvy pro rozpor s veřejným pořádkem z důvodu protiprávnosti na straně prodávajícího, vede ke ztrátě nároku na odpočet daně z přidané hodnoty odvedené touto osobou povinnou k dani. Naopak, pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani,

kteřá věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet. Na stejných principech stojí rovněž závěry Evropského soudního dvora obsažené v rozsudku C 409/04 Teleos. Výklad Evropského soudního dvora je rovněž následován Nejvyšším správním soudem, podle jehož judikatury nárok na odpočet daně, jakož i uznání daňového výdaje, nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce neví nebo nemůže vědět (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 94/2006, č.j. 5 Afs 129/2006 nebo č.j. 1 Afs 15/2008). Žalobce konstatoval, že z uvedené judikatury jednoznačně vyplývá, že dovozce - deklarant, musí jednat v dobré víře, aby se mohl v celní oblasti dovolávat svého nároku. Ačkoli situace, v níž se nachází žalobce, nenaplnuje znaky typického tzv. kolotočového podvodu (tj. nevyskytuje se zde žádný chybějící subjekt, který by neodvedl příslušnou sazbu cla), její základní atributy mohou být identické - na straně vývozce mohlo dojít k podvodnému jednání, jehož cílem bylo fingovat určité jednání – dodání původního zboží žalobci (možná se záměrem zkrátit daňovou povinnost v místě podnikání - zatajit určitý prodej), mající bezprostřední dopad na celní pozici žalobce. Svoji dobrou víru může žalobce podle názoru Nejvyššího správního soudu osvědčit pouze v případě, že je v celním řízení prokázáno, že nevěděl nebo s přihlédnutím ke všem objektivním skutečnostem nemohl vědět, že se svou transakcí účastní plnění, které je součástí podvodu. Žalobce je přesvědčen, že vdaném případě dostal svým povinností jednat s veškerou rozumnou opatrností přesně tak, jak předvídá Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 9 Afs 67/2007. Z tohoto důvodu si žalobce nejen nechal předložit při koupi zboží příslušný doklad EUR.1, ale v rámci vlastní „verifikační“ činnosti požádal o potvrzení původu vozidla přímo u výrobce zboží, který původ zboží skutečně potvrdil. Za těchto okolností by dobrá víra měla skutečně v souladu s výše citovanou judikaturou žalobce chránit.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaný především uvedl, že celní orgán země dovozu není oprávněn na základě jemu předložených důkazů (tedy například právě „osvědčení o původu“ vystavené autorizovaným dovozcem) přijímat závěr o preferenčním původu zboží bez toho, aby měl k dispozici platné a nezpochybněné průvodní osvědčení EUR.1, neboť k tomu není vybaven relevantními zákonnými prostředky. Z tohoto důvodu nelze akceptovat předložené „osvědčení o původu“ vystavené autorizovaným dovozcem jako důkaz vyvracející výsledky verifikačního řízení. Žalovaný nepochybil, nevyhověl-li požadavku žalobce uplatněnému v řízení před celním úřadem a též v řízení odvolacím o postoupení tohoto dokladu celním orgánům země vývozu. Povinnosti stran prokázání původu zboží, a to jak v případě podání žádosti o vydání průvodního osvědčení EUR 1, tak v případě následné verifikace, svědčí výhradně vývozci zboží. Tím není dotčena možnost dovozce, který má na prokázání preferenčního původu zboží právní zájem, participovat v procesu prokázání původu zboží. Dovozece by tak měl však činit opět prostřednictvím vývozce, který je jediným subjektem povinným a odpovědným ve smyslu čl. 17 odst.1 protokolu č. 3. Státní orgán, potažmo stát, nemůže nést k vlastní tíži náklady spojené s prokazováním takových skutečností v situaci, kdy nositel primární povinnosti, tedy vývozce, vlastní nedbalostí způsobí nemožnost preferenčního původu zboží prokázat či ověřit. Na základě čl. 220 odst. 1 celního kodexu jsou celní orgány země dovozu oprávněny dodatečně zaúčtovat clo, které nebylo zaúčtováno a vybráno, ačkoli na základě zákona zaúčtováno a vybráno být mělo. Dodatečné zaúčtování je možné, nejsou-li splněny podmínky pro jeho

dodatečné nezaúčtování stanovené v čl. 220 odst. 2 celního kodexu. Pro dodatečné nezaúčtování cla je podstatné splnění tří kumulativně koncipovaných podmínek, tedy že k původnímu nezaúčtování cla dlužného ze zákona došlo v důsledku chyby celních orgánů, kterou nemohl dovozce rozumným způsobem zjistit, přičemž současně musí z jednání dovozce vyplývat, že jednal v dobré víře, a dodržel veškeré předpisy týkající se celního prohlášení. Žalobce v této souvislosti předložil v rámci odvolání a následných žalob argumentaci stran zachování jeho dobré víry, tedy splnění jedné ze tří uvedených podmínek pro dodatečné nezaúčtování cla, podpořenou citací judikatury Evropského soudního dvora a Nejvyššího správního soudu. Jak uvádí čl. 220 odst. 2 písm. b) čtvrtý pododstavec celního kodexu, osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotýčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Tímto ustanovením jsou upraveny podmínky pro uplatnění dobré víry v obecné rovině ustanovení čl. 220 odst. 2 celního kodexu. Jak však vyplývá z rozsudku Soudního dvora C-293/04 ve věci Beemsterboer Coldstore Services BV ze dne 9.3.2006, o předběžné otázce stran aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, vyjádřeného v bodu 33 rozsudku, je existence dobré víry ve vztahu k průvodnímu osvědčení prokazujícímu preferenční status zboží značně relativizována, když soud konstatuje, že osoba povinná zaplatit clo nemůže založit legitimní očekávání co do platnosti osvědčení EUR.1 z důvodu jejich původního přijetí celními orgány členského státu vzhledem k tomu, že role těchto útvarů v rámci prvního přijetí celních prohlášení nepředstavuje žádným způsobem překážku pro výkon pozdějších kontrol. Žalobcem uvedená judikatura Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu v otázce zachování a respektování dobré víry v obchodních vztazích míří mimo věcný rámec projednávaných případů a není tak právě z tohoto důvodu ve vztahu k dané věci relevantní, neboť institut dobré víry v podobě, v jaké je traktován v uvedené judikatuře, se svou povahou od pojetí dobré víry ve vztahu k průvodnímu osvědčení prokazující preferenční status zboží ve smyslu výše uvedeného odlišuje. Žalovaný si přirozeně uvědomuje význam judikatury v otázce konsistentní interpretace a aplikace právních norem, zejména pak význam judikatury Soudního dvora pro výklad právních předpisů EU, proto svůj názor na nevyužitelnost žalobcem předložené judikatury na dané projednávané případy žalovaný řádně odůvodnil. Existence dobré víry je však jen jednou z podmínek, za kterých se neprovede dodatečné zaúčtování jinak ze zákona dlužného cla. Podstatné je dále to, zda došlo k chybnému zaúčtování cla v nesprávné výši následkem chyby ze strany celních orgánů, která nebyla žalobcem rozumným způsobem zjistitelná, přičemž tento aspekt ponechává žalobce prakticky bez významnějšího povšimnutí. V případech, kdy je důvodem pro dodatečné zaúčtování cla následné zjištění nesprávnosti průvodního osvědčení prokazujícího preferenční status zboží, je podstatné vedle obecného ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b), druhého pododstavce celního kodexu též zvláštní ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce celního kodexu. Vydání nesprávného průvodního osvědčení EUR.1 je ve smyslu tohoto ustanovení chybou celních orgánů pouze tehdy, je-li založeno na správném popisu skutečností podaných vývozcem a celní orgány země vývozu nebyly uvedeny v omyl vývozcem, který uvedl při podání žádosti o vystavení průvodního osvědčení skutečnosti nesprávné. Pro ověření, zda je průvodní osvědčení založeno na správném či nesprávném popisu skutečností, je podstatná součinnost ze strany vývozce, který musí být ve smyslu článku 17 odst. 3 protokolu č. 3 připraven kdykoli předložit na žádost celních orgánů země vývozu, ve které je průvodní osvědčení EUR.1 vydáváno, veškeré související doklady prokazující status původu zboží a splnění ostatních

podmínek stanovených protokolem č. 3 ve smyslu článku 28. Tyto dokumenty je vývozce povinen uchovávat za uvedeným účelem na základě článku 29 odst.1 protokolu č. 3 nejméně po dobu tří let. Z výsledků verifikace v posuzovaném případě jednoznačně vyplývá, že vývozce nepředložil zmíněné podklady v rámci následného ověřování průvodního osvědčení, čímž výše uvedenou povinnost nesplnil. Vzhledem k pravidlům stran povinností a odpovědnosti vývozce stanovených protokolem č. 3 není pro tento závěr podstatné, zda vývozce těmito doklady v době verifikace nedisponoval, ačkoli jimi disponovat měl, či zda tyto doklady nepředložil proto, že se v místě svého podnikání nezdržuje. Celním orgánům země vývozu tak bylo znemožněno, a to pro chybu na straně vývozce, ověřit dodatečně mimo jiné to, zda byl popis skutečností na těchto podkladech správný či nesprávný. Též tato situace je reflektována již citovaným rozsudkem Soudního dvora C-293/04, a to v bodech 40 a násl. Jedná se, stejně jako v projednávaném případě, o situaci, kdy celní orgány země vývozu byly zbaveny možnosti prokázat, zda informace předložené za účelem vydání průvodního osvědčení EUR.1 byly správné, či nikoli, a to v důsledku chyby vývozce, kdy tento neuchoval podklady v rozporu s čl. 29 protokolu č. 3. Soud v tomto svém rozsudku v bodu 42 spojil s tímto stavem přenos důkazního břemene na dovozce, kdy současně deklaroval, že hospodářským subjektům přísluší přijmout v obchodním styku v rámci smluvních vztahů opatření zabezpečující je proti rizikům dodatečného zaúčtování cla (viz. zmíněná nemožnost založit legitimní očekávání co do platnosti osvědčení jen na základě jeho potvrzení při vývozu) a současně odmítl připuštění dopadu negativních důsledků nesprávného jednání vývozců ve sféře příjmů cel Společenství, kdy tito vývozci znemožní unést důkazní břemeno celním orgánům vlastní nedbalostí. Ve smyslu výroku uvedeného rozsudku tak předložení důkazu nezbytného pro úspěch jejího nároku přísluší osobě, která se dovolává třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. V zásadě tedy přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat čl. 220 odst.2 písm. b) třetího pododstavce, initio, aby předložily důkaz, že vydání nesprávného osvědčení bylo způsobeno nesprávným popisem skutečností ze strany vývozce. Nicméně, pokud následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit nezbytný důkaz, že průvodní osvědčení EUR.1 bylo vydáno na základě správného, či nesprávného popisu skutečností vývozcem, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností. V jednotlivých řešených případech vývozce nepředložil celním orgánům země vývozu podklady žádosti o vystavení průvodního osvědčení EUR.1. Následkem uvedeného nelze považovat zboží uvedené na těchto průvodních osvědčeních za zboží, na které by bylo možné uplatnit preferenční výhody. Tímto svým jednáním vývozce současně znemožnil celním orgánům účinnou kontrolu tak, aby mohlo být ověřeno splnění podmínek pro dodatečné zaúčtování cla. Jak bylo výše uvedeno, Společenství jako příjemce cla nemůže nést negativní důsledky nedbalostního jednání na straně osob účastných na mezinárodním obchodním styku s dopady do příjmů cel. Žalobce jako osoba povinná zaplatit clo žádným způsobem neprokázal, že by uvedené průvodní osvědčení bylo vydáno na základě správného popisu skutečností. Též v této souvislosti hodnotil žalovaný v jednotlivých případech též žalobcem předložené „osvědčení o původu“ vydané autorizovaným dovozcem v zemi vývozu, tedy nejen jako důkaz o původu zboží, jak jej navrhl žalobce ale též jako možný důkaz správného popisu skutečností, na kterých bylo založeno potvrzení jednotlivých průvodních osvědčení. Nicméně je zcela zjevné, že tato „osvědčení o původu“ nebyla podkladem pro vydání průvodních osvědčení, neboť je s těmito osvědčeními nepojí žádná časová souvislost.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.r.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.r.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žalobci byly rozhodnutími prvoinstančního orgánu ze dne 16.7.2007, 27.7.2007, 20.9.2007 a 28.3.2008 do režimu volného oběhu propuštěny předmětné osobní automobily, které žalobce dovezl ze Švýcarské konfederace.

Žalobce k celním prohlášení připojil průvodní osvědčení EUR.1, vydaná k týmž osobním automobilům švýcarským celním úřadem. V části 4. osvědčení původu, ve které se wpisuje údaj o zemi původu, byla uvedena zkratka „CE“. Stejná zkratka byla uvedena v části 5. osvědčení původu, ve které se wpisuje údaj o zemi určení. Podle čl. 16 protokolu č. 3 se dohoda vztahuje pouze na produkty pocházející ze Společenství při dovozu do Švýcarska a na produkty pocházející ze Švýcarska při dovozu do Společenství, tudíž pouze k výrobkům pocházejícím ze Společenství nebo Švýcarska je možné vydat průvodní osvědčení EUR.1. V dané věci došlo k dovozu zboží ze Švýcarska do Společenství, přičemž země určení byla označena zkratkou „CE“. Pod touto zkratkou tak není možné rozumět nic jiného než „Společenství“. Podle prohlášení švýcarského celního orgánu byly tudíž předmětné automobily produkty pocházejícími ze Společenství.

Vzhledem k tomu, že žalobce k celním prohlášení připojil průvodní osvědčení EUR.1, vztahující se k dováženému automobilu, nevznikla žalobci, v souladu s čl. 3 dohody, jímž došlo ke zrušení dovozních cel, povinnost zaplatit dovozní clo.

I.

Ověření dokladu o původu zboží podle čl. 33 protokolu č. 3

Otázkou uplatňování a funkčnosti systému správní spolupráce při vzájemném uznávání osvědčení původu se zabýval Soudní dvůr v rozsudku ze dne 9. 2. 2006, Sfakianakis (C-23/04 až C-25/04, rozsudky Soudního dvora jsou dostupné na www.eurlex.eu). Ač se rozsudek zabývá vztahem členského státu a Maďarské republiky, jsou jeho závěry obecně použitelné. Právní úprava spolupráce při vzájemném uznávání osvědčení původu je Společenstvím budována na stejných principech ve vztahu ke všem státům, a to ať je zakotvena v přístupových dohodách uzavíraných s budoucími členskými zeměmi nebo na dohodách se třetími zeměmi, jako je tomu v případě Švýcarska.

Soudní dvůr v rozsudku pod bodem 21 až 23 uvedl, že „systém správní spolupráce stanovený v protokolu spočívá zároveň na rozdělení úkolů a na vzájemné důvěře mezi celními orgány dotyčného členského státu a Maďarské republiky. V tomto rozdělení uděluje protokol pravomoci kontroly původního charakteru výrobků pocházejících z Maďarska celním orgánům tohoto státu. Článek 17 odst. 4 a odst. 5 protokolu tak zakládají povinnost celních

orgánů, jež vydávají osvědčení EUR.1, učinit veškerá opatření nutná ke kontrole původního charakteru výrobků. Mimoto podle čl. 32 odst. 3 téhož protokolu je kontrola důkazů původu po propuštění zboží prováděna celními orgány vývozního státu, jež jsou za tímto účelem oprávněny vyžadovat veškeré důkazy a provádět veškeré kontroly, které považují za užitečné. Jak rozhodl Soudní dvůr, pokud jde o protokoly ohledně definice pojmu „původní výrobky“ a metod správní spolupráce srovnatelných s metodami protokolu, je takové rozdělení úkolů odůvodněno skutečností, že orgány vývozního státu jsou pro přímé ověření okolností podmiňujících původ dotyčného výrobku nejlépe umístěny. Tento systém tedy může fungovat pouze tehdy, pokud celní správa dovozního státu uznává závěry legálně vyslovené orgány vývozního státu (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 12. července 1984, Les Rapides Savoyards a další, C-218/83, Recueil, s. 3105, body 26 a 27).“ V bodech 37 až 39 Soudní dvůr uvedl, že „náleží celním orgánům vývozního státu, aby povolily vystavení osvědčení EUR.1 osvědčujících maďarský původ výrobků vyrobených v Maďarské republice. Orgány dovozního státu musí zároveň platnost takových osvědčení přijmout. Pouze za podmínek uvedených v čl. 32 odst. 6 protokolu, to je v případě důvodných pochybností a neobdrželi-li odpověď ke dni uplynutí lhůty deseti měsíců po datu žádosti o kontrolu nebo neobsahuje-li odpověď dostatečné informace pro určení pravosti dotčeného dokumentu nebo skutečného původu výrobků, mohou celní orgány, které žádaly o kontrolu po propuštění zboží, odmítnout využití preferenčního režimu. Mimo tyto podmínky nestanoví protokol možnost smluvního státu jednostranně odvolat osvědčení vydaná celními orgány jiného smluvního státu. Z toho vyplývá, že osvědčení řádně vydaná orgány vývozního státu zůstávají v platnosti a mají účinky stanovené protokolem do doby, dokud nejsou příslušnými správními nebo soudními orgány uvedeného státu odvolána nebo zrušena.“

Dosavadní stav judikatury Soudního dvora vyjadřující se k uplatňování a funkčnosti systému správní spolupráce při vzájemném uznávání osvědčení původu shrnula generální advokátka Verici Trstenjak ve stanovisku ze dne 13. 3. 2008 ve věci C.A.S. SpA (C-204/07 P, stanovisko je dostupné na www.eurlex.eu). Generální advokátka v bodech 76 až 81 uvedla, že „podle ustálené judikatury je stanovení původu zboží založeno na rozdělení pravomocí mezi orgány státu vývozu a orgány státu dovozu v tom smyslu, že původ je stanovován orgány státu vývozu, přičemž kontrola správného fungování tohoto režimu je zajištěna díky spolupráci mezi dotýcnými správními orgány. Tento systém je odůvodněn skutečností, že orgány státu vývozu jsou pro přímé ověření skutečností podmiňujících původ nejpovolanejší. Pro určení původu zboží má toto rozdělení pravomocí navíc tu výhodu, že vede k bezpečným a jednotným výsledkům, a tím zabraňuje odklonu obchodu a narušení hospodářské soutěže v obchodě. Takový systém může tudíž fungovat pouze tehdy, jestliže celní úřad dovozního státu uznává posouzení legálně provedená orgány vývozního státu. Jak uvedl Soudní dvůr v rozsudku Les rapides Savoyards a další, je v rámci mezinárodních dohod o volném obchodu – zavazujících Společenství vůči třetímu státu na základě vzájemných povinností – uznávání legálně vydaných rozhodnutí orgánů tohoto třetího státu celními úřady členského státu nutné také proto, aby Společenství mohlo od celních orgánů uvedeného státu vyžadovat dodržování rozhodnutí vydaných orgány členských států ohledně původu výrobků vyvezených do uvedeného státu ze Společenství. Je sice pravda, že celní orgány státu dovozu nejsou předložením osvědčení o preferenčním původu právně vázány, aby dovozci poskytly požadované preferenční zacházení. Jakmile však bylo osvědčení o preferenčním původu zboží formálně řádně vystaveno, je prima facie věcně správné. Proto předložením osvědčení

o preferenčním původu zboží nastává přinejmenším závazný účinek v ohledu skutkovém, to znamená ohledně skutkových zjištění celního orgánu ve státě vývozu. Z toho vyplývá, že celní orgány dovozního státu nemohou podle ustanovení Dohody o přidružení odmítnout uplatnění preferenčního zacházení na výrobek dovezený s osvědčením řádně vydaným celními orgány vývozního státu. I v případě, že mají celní orgány dovozního státu důvodné pochybnosti, pokud jde o skutečný původ tohoto zboží, mohou pouze požádat celní orgány vývozního státu o kontrolu tohoto původu po propuštění zboží. Tento systém spolupráce a rozdělení úkolů celních orgánů, stanovený v uvedené dohodě, s sebou logicky nese, že pokud celní orgány vývozního státu mohly určit původ dotčeného zboží, jsou celní orgány dovozního státu také vázány závěry této kontroly po propuštění zboží. Pouze za zvláštních okolností, kdy celní orgány vývozního státu nejsou s to řádně provést kontrolu po propuštění zboží, mohou podle Soudního dvora celní orgány dovozního státu samy ověřit pravost a správnost sporného osvědčení EUR.1 s přihlédnutím k jiným důkazům původu dotčeného zboží.“

Soud se zcela ztotožňuje jak se shora citovanými závěry Soudního dvora, tak se závěry generální advokátky.

Ujednání o správní spolupráci je v protokole č. 3 obsaženo v hlavě VI (čl. 32 až 36). Podle čl. 32 odstavci 2 si Společenství a Švýcarsko za účelem správného uplatňování tohoto protokolu poskytují prostřednictvím příslušných celních správ vzájemnou pomoc při kontrole pravosti průvodních osvědčení EUR.1 a EUR-MED, prohlášení na faktuře a prohlášení na faktuře EUR-MED a při kontrole správnosti údajů obsažených v těchto dokladech.

Podle čl. 33, zabývajících se ověřováním dokladů o původu zboží, se dodatečně ověření dokladů o původu zboží provádí nahodile anebo vždy v případech, kdy mají celní orgány země dovozu odůvodněné pochybnosti o pravosti těchto dokladů, o statusu původu dotčených produktů nebo o splnění jiných povinností stanovených v tomto protokolu (odstavec 1). Pro účely odstavce 1 vrátí celní orgány země dovozu průvodní osvědčení EUR.1 nebo EUR-MED a fakturu, pokud byla předložena, prohlášení na faktuře nebo prohlášení na faktuře EUR-MED nebo kopii těchto dokladů celním orgánům země vývozu, a případně uvedou důvody pro jejich žádost o ověření. Spolu se žádostí o ověření zašlou rovněž veškeré získané informace nebo doklady nasvědčující, že údaje uvedené v dokladu o původu zboží nejsou správné (odstavec 2). Ověřování provádějí celní orgány země vývozu. Pro tyto účely mají právo požadovat jakékoli doklady a provádět jakoukoli kontrolu účtů vývozce nebo jinou kontrolu, kterou považují za účelnou (odstavec 3). Celní orgány žádající o ověření jsou informovány o jeho výsledcích co nejdříve. Z výsledků musí být zřejmé, zda jsou doklady pravé, zda lze dotyčné produkty považovat za produkty pocházející ze Společenství, Švýcarska nebo jedné z ostatních zemí uvedených v člancích 3 a 4 a zda tyto produkty splňují ostatní podmínky stanovené v tomto protokolu (odstavec 5). Jestliže v případě odůvodněných pochybností neobdrží žádající celní orgány žádnou odpověď ve lhůtě deseti měsíců ode dne podání žádosti o ověření nebo jestliže odpověď neobsahuje údaje, které postačují k rozhodnutí o pravosti daného dokladu nebo o skutečném původu produktů, nepřiznají nárok na preference, s výjimkou mimořádných okolností (odstavec 6).

Součástí správních spisů bylo sdělení žalovaného ze dne 8.4.2009 a ze dne 5.5.2009 adresované prvoinstančnímu orgánu, označené jako „Následná verifikace – vyřízení D“, ve

kterém bylo uvedeno: „V příloze Vám zasíláme 26 (ve druhém případě 17) průvodní osvědčení EUR 1, o jejichž verifikaci jste žádali. Z odpovědi švýcarských celních orgánů vyplývá, že vývozce zmíněný v předmětných osvědčeních nebyl na uvedené adrese nalezen (dosažen), a proto postverifikační řízení nemohla být provedena. Z těchto důvodů předmětné osobní automobily nelze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k dohodě mezi EHS a Švýcarskou konfederací a předmětné důkazy o původu zboží je nutno považovat za neplatné.“ Ke sdělení byla připojena fotokopie sdělení Federal Customs Administration FCA se sídlem v Bernu ze dne 12. 3. 2009 a ze dne 3.4.2009, ve kterých bylo uvedeno, že vývozce uvedený v průvodních osvědčeních nebyl dosažitelný na uvedené adrese, a proto nemohla být provedena verifikace. Dále bylo uvedeno, že z toho důvodu automobily musejí být považovány za neurčitého původu a osvědčení původu musí být považováno za neplatné (pozn. vlastní překlad soudu z anglického textu). V části 14 průvodních osvědčení bylo zaškrtnuto, že provedená verifikace značí, že certifikát nesplňuje požadavky na autentičnost a správnost.

Z obsahu zmíněných listin vyplývá, že prvoinstanční správní orgán před zahájením celního řízení se žalobce, ke kterému došlo dne 16.7.2009, resp. 11.8.2009 (viz. doručenky připojené k oznámením o zahájení celního řízení), požádal v rámci správní spolupráce celní orgány země vývozu o ověření předmětných průvodních osvědčení EUR.1. Prvoinstanční orgán tak učinil, aniž by měl jakékoli pochybnosti o pravosti tohoto dokladu, o statusu původu předmětného osobního automobilu či o splnění jiných povinností stanovených v protokolu č. 3. Ze žádné listiny, která je součástí správních spisů, ani z obsahu odůvodnění správních rozhodnutí nevyplývá, že by celní orgány takového pochybnosti měly. Vzhledem k tomu, že podle čl. 33 odst. 1 protokolu č. 3 lze dodatečné ověření dokladů o původu zboží provést i nahodile, nelze prvoinstančnímu orgánu bez dalšího jeho postup nijak vytknout.

Výsledkem dodatečného ověření průvodních osvědčení bylo jejich zneplatnění ze strany švýcarských celních orgánů. Stalo se tak však za situace, kdy švýcarské celní orgány v rámci kontroly u dovozce nebyly schopny určit skutečný původ předmětných osobních automobilů. Důvodem toho byla nekontaktnost vývozce na adrese uvedené v části 1 průvodního osvědčení. V souladu s citovaným stanoviskem generální advokátky Verici Trstenjak tak české celní orgány nebyly zbaveny možnosti určit původ předmětných osobních automobilů s přihlédnutím k jiným důkazům o jejich původu. Na tomto místě je nezbytné upozornit na to, že ze strany švýcarských celních orgánů nebyla zpochybněna pravost průvodních osvědčení, tj. nejednalo se o padělaná osvědčení ani o osvědčení vydaná nepřislušným celním orgánem. Českým celním orgánům nebyly předány informace, které by postačovaly k rozhodnutí o skutečném původu produktů či které by nasvědčovaly tomu, že nebyly splněny jiné povinnosti stanovené v protokolu č. 3. Součástí odpovědi švýcarských celních orgánů nebyly také žádné údaje, které by nasvědčovaly tomu, že v souvislosti s vystavením průvodních osvědčení či vlastním dovozem zřejmě došlo k podvodu.

Přes tyto skutečnosti bylo nutné v řízení respektovat odvolání průvodních osvědčení ze strany českých celních orgánů. V souladu s judikaturou Soudního dvora zmíněnou shora, není v moci českých celních orgánů prohlášení neplatnosti průvodního osvědčení ze strany švýcarských celních orgánů jakkoli zvrátit. Odvoláním průvodního osvědčení jsou české celní orgány zcela vázány. To samé platí pro žalobce. Průvodní osvědčení pozbyla svých účinků.

Žalobce tak propříště ztratil možnost dovolat se těchto listin jako ve své podstatě pro celní orgány závazného důkazu o tom, že předmětné automobily byly produktem pocházejícím ze Společenství.

II.

Celní řízení se žalobcem

Ač dojde k odvolání průvodního osvědčení EUR.1 ze strany celních orgánů země vývozu, není tato skutečnost důvodem pro prosté automatické doměření cla z dováženého zboží ze strany celních orgánů země dovozu vůči dovozci. Dokládá tak judikatura Soudního dvora. Stěžejním je v tomto ohledu rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 3. 2006 ve věci Beemsterboer Coldstore Services BV (C-293/04).

Pro úplnost níže uvedených právních závěrů je nutné předeslat, jaký byl skutkový stav ve věci souzené Soudním dvorem (viz. body 10 až 14 a 31 rozsudku). „V roce 1997 Hoogwegt International BV (dále jen „Hoogwegt“) zakoupila máslo od estonského podniku AS Lacto Ltd (dále jen „Lacto“). Toto máslo bylo při jeho vstupu do Nizozemska deklarováno celní expedicí Beemsterboer, jednající jménem Hoogwegt. Estonsko bylo uvedeno jako země původu zboží, které bylo tedy propuštěno do volného oběhu za použití preferenční sazby na základě výše uvedené dohody o volném obchodu. Za účelem dokázání původu másla bylo ke každému celnímu prohlášení přiloženo osvědčení EUR.1, vydané na žádost Lacto estonskými celními orgány. V březnu 2000, na základě informací týkajících se podvodu s máslem obchodovaným mezi Evropskou unií a Estonskem, uskutečnila delegace zřízená Komisí Evropských společenství ve spolupráci s vnitrostátními celními orgány v tomto ohledu kontrolu. V rámci šetření se ukázalo, že Lacto neuchovala původní doklady potvrzující původ vyvezeného másla. Rozhodnutím ze dne 14. července 2000 celní inspekce Talin (Estonsko) prohlásila osvědčení EUR.1 za neplatná a odebrala je. Po stížnosti Lacto u estonské celní správy bylo rozhodnutí o odebrání uvedených osvědčení prohlášeno za protiprávní z formálních důvodů. Jelikož původ másla nebylo možné stanovit, nizozemské celní orgány přistoupily k dodatečnému výběru cla od Beemsterboer. Vzhledem k tomu, že stížnost, která byla podána proti výměru o výběru, byla zamítnuta, Beemsterboer podala žalobu k předkládajícímu soudu. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že dodatečnou kontrolou uskutečněnou u Lacto vyšlo najevo, že tato posledně uvedená neuchovala původní doklady dokazující původ dotčených výrobků a že na základě poznatků, které byly k dispozici, nemohl být stanoven původ vyvezeného másla.“

V bodech 34 a 35 rozsudku Soudní dvůr uvedl, že „jestliže dodatečná kontrola neumožňuje potvrdit původ zboží uvedený v osvědčení EUR.1, je namístě vyvodit, že je neznámého původu, a že tedy osvědčení EUR.1 a preferenční sazba byly poskytnuty neprávem. Vzhledem k tomu, že již není možné dodatečnou kontrolou potvrdit původ zboží uvedeného v osvědčení EUR.1, musí být uvedené osvědčení považováno za „nesprávné osvědčení“ ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, ve znění nařízení č. 2700/2000.“

Soudní dvůr se v citovaném rozsudku vyjádřil také k otázce, na kom leží důkazní břemeno o tom, že se osvědčení EUR. 1 zakládalo na nesprávném popisu skutečností podaného vývozcem. Soudní dvůr pod body 39 až 43 uvedl, že „v souladu s tradičními

pravidly rozdělení důkazního břemene přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, initio, celního kodexu, aby na podporu svého nároku předložily důkaz, že vydání nesprávných osvědčení bylo způsobeno vinou nesprávného popisu skutečností vývozcem. Ze zjištění vnitrostátního soudu obsažených v předkládacím rozhodnutí nicméně vyplývá, že v projednávaném případě byly celní orgány zbaveny možnosti dokázat, zda informace předložené za účelem vydání osvědčení EUR.1 byly správné, či nikoliv, jelikož vývozce neuchoval důkazní doklady navzdory povinnosti vyplývající z čl. 28 odst. 1 protokolu č. 3 uchovat vhodné doklady dokazující původ dotčených výrobků alespoň po dobu tří let. Přitom hospodářským subjektům přísluší, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly ustanovení nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily proti rizikům opatření k dodatečnému výběru cla. Proto za účelem dosažení účelu sledovaného dodatečnou kontrolou, a sice ověření pravosti a správnosti osvědčení EUR.1, je věcí osoby povinné zaplatit clo v projednávaném případě dokázat, že uvedená osvědčení vydaná orgány třetí země byla založena na správném popisu skutečností. V každém případě je nesporné, že Evropské společenství nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců.“

Soudní dvůr se dále vyjádřil k otázce, komu přísluší dokázat, že celní orgány, které vydaly osvědčení EUR.1, si byly zjevně vědomy nebo si měly být vědomy, že zboží nesplnilo podmínky vyžadované pro využití preferenčního zacházení. Soudní dvůr pod body 45 rozsudku uvedl, že „že důkazní břemeno skutečnosti, že bylo zjevné, že orgány vydávající uvedené osvědčení si byly vědomy nebo si měly být vědomy, že zboží nesplnilo podmínky vyžadované pro využití preferenčního zacházení, nese osoba, která uplatňuje výjimku obsaženou ve třetím pododstavci, in fine, čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Soudní dvůr v bodu 46 rozsudku uzavřel, že „předložení důkazu nezbytného pro úspěch jejího nároku přísluší osobě, která se dovolává třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, ve znění nařízení č. 2700/2000. V zásadě tedy přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat uvedeného čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, initio, aby předložily důkaz, že vydání nesprávných osvědčení bylo způsobeno nesprávným popisem skutečností ze strany vývozce. Nicméně, pokud následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit nezbytný důkaz, že osvědčení EUR.1 bylo vydáno na základě správného, či nesprávného popisu skutečností tímto posledně uvedeným, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností.“

Z rozsudku Soudního dvora vyplývá, že pokud celní orgány země dovozu po odvolání průvodního osvědčení EUR.1 ze strany celních orgánů země vývozu zahájí s dovozcem celní řízení o doměření cla, jsou povinny v tomto řízení respektovat ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Podle prvního pododstavce tohoto ustanovení se s výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v

dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce (druhý pododstavec). Vydání nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení (třetí pododstavec). Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotýčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení (čtvrtý pododstavec). Osoba povinná zaplatit clo se však nemůže odvolat na dobrou víru, pokud Evropská komise zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim (pátý pododstavec).

Z prvního pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu vyplývá, že se dodatečné zaúčtování cla neprovede, pokud jsou v dané věci splněny současně dvě podmínky.

Zaprvé, částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit. Vzhledem k tomu, že byl v případě žalobce preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, konkrétně Švýcarska, je nutné pro dodatečnou nemožnost ověření skutečného původu předmětných automobilů švýcarskými celními orgány, odkazem na rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 3. 2006 ve věci Beemsterboer Coldstore Services BV (C-293/04), považovat vydání osvědčení EUR.1 za chybu celních orgánů, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit. Pouze v případě, pokud by osvědčení EUR.1 bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, resp. při respektování závěrů rozsudku Soudního dvora, pokud by žalobce neprokázal, že osvědčení EUR.1 bylo založeno na správném popisu skutečností, nebylo-li by současně zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení, nebylo by vydání nesprávného osvědčení chybou.

Zadruhé, žalobce jednal v dobré víře a dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Žalobce se mohl odvolat na dobrou víru, pokud by byl schopen prokázat, že v období dotýčných obchodních operací jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

Jak uvedla Evropská komise v informačním dokumentu o použití čl. 220 odst. 2 písm. b) a článku 239 celního kodexu (dostupný na <http://ec.europa.eu>), „*možnost nezaúčtovat dodatečně clo nebo je vrátit/prominout z důvodů spravedlnosti existuje nyní již více než 20 let a byla předmětem četných rozhodnutí Komise a důležité judikatury Soudního dvora Evropských společenství a nejnověji také Soudu prvního stupně ES.*“

Má-li být v řízení o dodatečném doměření cla zjišťováno, zda zde je či není z důvodů spravedlnosti důvod pro dodatečné zaúčtování cla, je naprosto nezbytné, aby celní řízení bylo

vedeno fér způsobem. Současné znění ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je odrazem dosavadní judikatury Soudního dvora a předchozích rozhodnutí Evropské komise. Povinností celních orgánů je, aby v celním řízení byly důsledně zjištěny okolnosti podstatné pro jeho aplikaci. Pokud ohledně některých těchto okolností leží důkazní břemeno na celních orgánech, je jejich povinností své důkazní břemeno unést. Pokud důkazní břemeno leží na dovozci, je nezbytné, aby byl dovozce k průkazu těchto skutečností celními orgány řádně vyzván. Nejsou-li tato pravidla v celním řízení respektována, nemůže být případné doměření cla považováno za doměření, které by bylo v souladu se zákonem.

Soud je přesvědčen o tom, že v případě žalobce nebylo celní řízení vedeno takovým způsobem, aby bylo možné doměření cla považovat za doměření zákonné.

Předně je nezbytné zabývat se tím, podle jakých procesních pravidel měly české celní orgány při doměření cla postupovat. Jak již bylo uvedeno, zahájil prvoinstanční orgán se žalobcem celní řízení dne 16.7.2009, resp. 11.8.2009. Předmětné osobní automobily byly propuštěny do režimu volného oběhu dne 16.7.2007, 27.7.2007, 20.9.2007 a 28.3.2008.

Protokol č. 3 neobsahuje žádná procesní pravidla, kterými by se mělo řídit celní řízení s dovozcem poté, kdy dojde ze strany celních orgánů země vývozu k odvolání průvodního osvědčení EUR.1. Protokol č. 3 však v čl. 34 stanoví, že ve všech případech se řešení sporů mezi dovozcem a celními orgány země dovozu řídí právními předpisy této země. Celní řízení tak má proběhnout podle předpisů země dovozu, tj. v dané věci podle českých právních předpisů, pro které samozřejmě platí nadřazenost předpisů Společenství.

Ani celní kodex neobsahuje podrobná procesní pravidla upravující vlastní řízení s dovozcem po odvolání průvodního osvědčení EUR.1. Celní kodex v čl. 217 odst. 2 uvádí, že členské státy stanoví podrobná pravidla pro účtování částek cel, čímž taktéž odkazuje na právní předpisy členských států.

Přesto celní kodex stanoví obecný rámec pro kontrolu prohlášení po propuštění zboží. Podle čl. 78 celního kodexu mohou po propuštění zboží celní orgány z úřední povinnosti nebo na žádost deklaranta celní prohlášení přezkoumat (odstavec 1). Po propuštění zboží mohou celní orgány kontrolovat obchodní doklady a jiné údaje vztahující se k dovozním nebo vývozním operacím se zbožím nebo k následným obchodním operacím s tímž zbožím s cílem ujistit se o správnosti údajů obsažených v celním prohlášení. Kontrolu lze provést u deklaranta nebo jiné osoby, která se přímo nebo nepřímo obchodně podílí na uvedených operacích, nebo jiné osoby, která má v držení zmíněné doklady a údaje pro obchodní účely. Celní orgány mohou rovněž kontrolovat zboží, pokud ještě může být předloženo (odstavec 2). Nasvědčují-li výsledky kontroly celního prohlášení nebo kontroly po propuštění zboží, že předpisy upravující daný celní režim byly použity na základě nesprávných nebo neúplných údajů, přijmou celní orgány v souladu s případnými právními předpisy opatření nezbytná k nápravě, přičemž vezmou v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici (odstavec 3).

Ani české právo neobsahuje speciální procesní pravidla upravující vlastní řízení s dovozcem po odvolání průvodního osvědčení EUR.1. Z tohoto důvodu je nezbytné postupovat podle obecných procesních pravidel upravených v zákoně č. 13/1993 Sb., celní

zákon, popř. podle obecných předpisů o správě daní a poplatků, a to v případě, že celní zákon, zvláštní zákon nebo přímo použitelný předpis Evropských společenství nestanoví jinak (§ 320 odst. 1 písm. c) celního zákona).

Vzhledem k tomu, že celní řízení se žalobcem bylo zahájeno po propuštění předmětného automobilu do režimu volného oběhu s nulovou sazbou cla, tj. poté, kdy bylo celní prohlášení ze strany celního úřadu akceptováno, nepřicházelo v úvahu provedení vytykácího řízení podle § 43 zákona o správě daní a poplatků, tj. řízení o vyměření cla, nýbrž provedení kontroly po propuštění zboží, resp. následné kontroly podle § 127 celního zákona, tj. řízení o doměření cla.

Podle § 127 odst. 1 celního zákona jsou celní orgány oprávněny po propuštění zboží do navrženého celního režimu provádět následnou kontrolu, jejímž účelem je přesvědčit se o správnosti a úplnosti údajů uvedených v celním prohlášení, pravosti dokladů k němu předložených nebo připojených a o správnosti vyměření cla, daní a poplatků. Při následné kontrole je také ověřována existence a pravost dokladů a pravdivost údajů vztahujících se k dovozním a vývozním operacím, případně i následným obchodním operacím se zbožím uvedeným v příslušném celním prohlášení. V souladu s § 127 odst. 3 celního zákona se následná kontrola provádí kontrolou obchodních dokladů a účetních záznamů a dalších písemností vztahujících se k údajům uvedeným v příslušném celním prohlášení nebo k údajům, které souvisejí s příslušnými obchodními operacemi s tímto zbožím. Je-li to potřebné pro objektivní posouzení úplnosti, správnosti a věrohodnosti předložených dokladů nebo pro zjištění existence dalších písemností vztahujících se k údajům uvedeným v příslušném celním prohlášení, mohou celní orgány provést kontrolu všech obchodních dokladů a účetních záznamů a jiných písemností evidovaných kontrolovanou osobou za určité časové období. Podle § 127 odst. 5 celního zákona následnou kontrolu zahájí celní orgány sdělením předmětu kontroly kontrolované osobě. Současně kontrolovanou osobu vyzvou, písemně nebo ústně, aby ke kontrole předložila doklady a písemnosti uvedené v odstavci 3.

Přistoupil-li prvoinstanční orgán k zahájení řízení o dodatečné vyměření cla, byl si nejprve povinen vyřešit otázku, zda je či není schopen předložit důkaz o tom, že osvědčení EUR.1 bylo vydáno na základě správného nebo nesprávného popisu skutečností vývozcem. Vzhledem k tomu, že důkazní břemeno ohledně průkazu skutečnosti, že osvědčení EUR.1 bylo založeno na správném popisu skutečností, se na žalobce přenáší teprve tehdy, kdy jej následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nemůže unést celní orgán, bylo povinností prvoinstančního orgánu, aby učinil vše, co bylo v jeho moci, ke zjištění, jaký popis skutečností byl vývozcem, za účelem vydání osvědčení EUR. 1, švýcarským celním orgánům předestřen.

Podle čl. 17 odst. 1 a 2 protokolu č. 3 průvodní osvědčení EUR.1 vydávají celní orgány země vývozu na základě písemné žádosti podané vývozcem nebo na odpovědnost vývozce, jeho zmocněným zástupcem. Pro tyto účely vyplní vývozcem nebo jeho zmocněným zástupcem průvodní osvědčení EUR.1 a formulář žádosti, jehož vzor je uveden v příloze IIIa. Tyto formuláře musí být vyplněny v jednom z jazyků, ve kterých je sepsána dohoda, a v souladu s vnitrostátním právem země vývozu. Jsou-li formuláře vyplňovány rukou, musí být vyplněny inkoustem a hůlkovým písmem. Popis produktů se uvede v kolonce vyhrazené pro

tento účel tak, aby zde nebyly ponechány prázdné řádky. Není-li vyplněna celá kolonka, podtrhne se poslední řádek popisu vodorovnou čarou a prázdný prostor se proškrtne. Vývozce žádající o vydání průvodního osvědčení EUR.1 musí být připraven kdykoli předložit na žádost celních orgánů země vývozu, ve které je průvodní osvědčení EUR.1 vydáváno, veškeré související doklady prokazující status původu dotyčných produktů a splnění ostatních podmínek stanovených v tomto protokolu (čl. 17 odst. 3 protokolu č. 3). Podle čl. 17 odst. 7 protokolu č. 3 celní orgány vydávající průvodní osvědčení EUR.1 přijmou veškerá nezbytná opatření k tomu, aby ověřily původ produktů a splnění ostatních podmínek tohoto protokolu. Pro tyto účely mají právo požadovat jakékoli podklady a provádět jakoukoli kontrolu účtů vývozce nebo jakoukoli jinou kontrolu, kterou považují za účelnou. Dále zajistí, že formuláře uvedené v odstavci 2 jsou řádně vyplněny. Zkontrolují především, je-li prostor určený pro popis produktů vyplněn takovým způsobem, aby byla vyloučena možnost dodatečného podvodného doplnění. Celní orgány země vývozu, které vydávají průvodní osvědčení EUR.1, uchovávají formulář žádosti uvedený v čl. 17 odst. 2 po dobu nejméně tří let (čl. 29 odst. 3 protokolu č. 3).

Z přílohy IIIa protokolu č. 3 vyplývá, že se první strana osvědčení EUR.1 z velké části shoduje s první stranou žádosti o průvodní osvědčení. Na základě této skutečnosti lze předpokládat, že vývozce vyplnil například část č. 8, ve které se uvádí popis zboží, shodně v osvědčení i v žádosti. Pro zjištění, jaký popis skutečností vývozce předestřel švýcarským celním orgánům, však není podstatná toliko část č. 8 osvědčení EUR.1, nýbrž zcela zásadní je strana druhá žádosti o průvodní osvědčení. V ní vývozce jednak prohlašuje, že zboží splňuje podmínky vyžadované pro vydání osvědčení EUR.1. Současně vývozce výslovně uvádí okolnosti, které umožnily, aby toto zboží splňovalo tyto podmínky, přičemž vývozce je povinen tyto okolnosti v žádosti specifikovat v pro tento účel vymezeném poli (čtyři vytečkované řádky). Vývozce také uvádí, které podpůrné doklady k žádosti přikládá. Pro tento účel slouží pole opět vymezené čtyřmi vytečkovanými řádky. Ve formuláři žádosti jsou současně příkladmo vyjmenovány obvyklé podpůrné doklady. Jsou jimi dovozní doklady, průvodní osvědčení, faktury, prohlášení výrobce atd., které se týkají výrobků používaných ve výrobě nebo zboží zpětně vyvezeného ve stejném stavu.

Mají-li švýcarské celní orgány povinnost uchovávat formulář žádosti o vydání osvědčení EUR.1 po dobu nejméně tří let a jsou si současně s českými celními orgány povinny poskytovat vzájemnou pomoc (čl. 32 odst. 2 protokolu č. 3), nelze dospět k jinému závěru, než že prvoinstanční orgán dosud zdaleka neučinil vše, co bylo v jeho moci ke zjištění, jaký popis skutečností byl vývozcem za účelem vydání osvědčení EUR.1 švýcarským celním orgánům předestřen. Z rozhodnutí prvoinstančního orgánu, žalovaného ani z obsahu správních spisů nevyplývá, že by si české celní orgány od švýcarských celních orgánů vyžádaly formulář žádosti o vydání osvědčení EUR.1, případně další doklady, které hypoteticky mohly být součástí správních spisů švýcarských celních orgánů a ze kterých vyplývá, jaký popis skutečností byl vývozcem za účelem vydání osvědčení EUR.1 švýcarským celním orgánům předestřen. Za této situace se nemohlo důkazní břemeno ohledně průkazu skutečnosti, že osvědčení EUR.1 bylo založeno na správném popisu skutečností, přenést z celních orgánů na žalobce. V celním řízení proto žalobce mohl být důvodně vyzván maximálně k průkazu druhé podmínky uvedené v prvním pododstavci čl. 220 odst. 2 písm. b)

celního kodexu, tj. že v období dotyčných obchodních operací jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně odkázal na rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 3. 2006 ve věci Beemsterboer Coldstore Services BV (C-293/04). Tento rozsudek mu tudíž byl znám. V celním řízení přesto podle závěrů v tomto rozsudku uvedených postupováno nebylo.

V celním řízení bylo pochybeno již na samém počátku řízení.

Prvoinstanční orgán v oznámeních o zahájení řízení ze dne 6.8.2009 a 13.7.2009 uvedl, že „podle § 21 zákona o správě daní a poplatků“ zahajuje u žalobce „řízení o vyměření cla“ z dovozu předmětných osobních automobilů. Žalobci bylo sděleno, že „na základě prověřování švýcarskými celními orgány bylo zjištěno, že předmětné osobní automobily nesplnily podmínky stanovené pro přiznání preferenčního sazebního opatření (preferenční celní sazby uvedené v čl. 20 odst. 3 bod d) celního kodexu). Dovezené osobní automobily tak nelze ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k dohodě mezi EU a Švýcarskem podkládat za původní v EU. Nepřiznáním preferenční sazby došlo ke vzniku nároku státu na clo.“ V závěru oznámení primoinstanční orgán uvedl, že „ke skutečnostem vedoucím k doměření cla z výše uvedeného zboží se, jako osoba deklaranta, můžete vyjádřit písemně ve lhůtě 20-ti dnů od doručení tohoto sdělení. V této lhůtě můžete též předkládat důkazy vyvracející výsledek verifikačního řízení. V případě, že se ke skutečnostem vedoucím k vyměření celního dluhu ve stanoveném termínu nevyjádříte, bude celní úřad vycházet při vystavování platebního výměru z jemu známých skutečností.“

Z oznámení o zahájení řízení vyplývá, že žalobce nebyl vyzván k průkazu druhé podmínky uvedené v prvním pododstavci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Žalobce nebyl vyzván ani k prokázání první podmínky uvedené v prvním (resp. třetím) pododstavci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, tj. k tomu, že osvědčení bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, eventuálně k tomu, aby prokázal, že je zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Dlužno dodat, že k prokázání první podmínky uvedené v prvním (resp. třetím) pododstavci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu žalobce být vyzván ani nemohl, když se na něho dosud, jak uvedeno shora, nepřeneslo důkazní břemeno.

K oznámením o zahájení řízení je předně nutné uvést, že jsou formulována velice zavádějícím způsobem. Z oznámení nelze jednoznačně určit, jaké řízení bylo se žalobcem zahájeno, resp. zda byla zahájena následná kontrola a pokud ne, pak jaké jiné celní řízení. Prvoinstanční orgán se ve výzvě opřel toliko o ustanovení § 21 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého je řízení zahájeno dnem, kdy podání daňového subjektu nebo jiné osoby zúčastněné na řízení došlo příslušnému správci daně nebo dnem, kdy byl daňový subjekt nebo jiná osoba zúčastněná na řízení vyrozuměn o prvním úkonu, který vůči němu v daňovém řízení správce daně nebo jiné osoby, o nichž to zákon stanoví, učinili. Ustanovení § 21 zákona o správě daní a poplatků nedefinuje konkrétní typ řízení, nýbrž je pouze obecným ustanovením určujícím okamžik zahájení správního řízení. Dále je potřebné uvést, že z věty

použité v oznámení o zahájení řízení: „*Nepřiznáním preferenční sazby došlo ke vzniku nároku státu na clo*“, je důvodné se domnívat, že prvoinstanční orgán vycházel při formulaci oznámení z právního názoru, že dojde-li k odvolání průvodního osvědčení EUR.1 ze strany celních orgánů, následuje bez dalšího pouze dodatečné doměření cla. Takový právní názor je však nesprávný, jak již bylo uvedeno shora.

Zásadní procesní pochybení však spočívá ve formulaci toho, k čemu byl žalobce v oznámení o zahájení řízení vyzván. Žalobce byl vyzván k předložení důkazů „*vyvracejících výsledek verifikačního řízení*“. Takové důkazy však nebylo vůbec možné předložit, neboť jak již bylo uvedeno pod bodem I. odůvodnění rozsudku, jsou české celní orgány i žalobce zcela vázáni odvoláním průvodního osvědčení ze strany švýcarských celních orgánů. Postup prvoinstančního orgánu je tudíž nutné považovat za nezákonný a současně vnitřně rozporný, když byl žalobce vyzván k prokázání nemožného.

Je nutné uzavřít, že vzhledem k zásadnímu procesnímu pochybení správních orgánů, které nebylo v průběhu celního řízení odstraněno, nebyly v řízení v rozporu s čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu i judikaturou Soudního dvora zjišťovány okolnosti rozhodné pro aplikaci tohoto ustanovení. Za této situace není možné vyloučit, že by se celní orgány při správném postupu nepřistoupily k dodatečnému zaúčtování cla, popř. by tak učinili poté, kdy by se žalobci eventuálně podařilo unést na něm ležící důkazní břemeno. Procesní pochybení tak mohlo mít jednoznačně vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, a proto je důvodem pro jeho zrušení.

Nad rámec shora uvedeného je nezbytné se vyjádřit k závěru žalovaného, o tom, že k žalobcem dodatečně předloženým listinám není možné v celním řízení přihlédnout, neboť z časového hlediska nebyly podkladem pro vydání průvodního osvědčení. Soud v této souvislosti připomíná, že ustanovení čl. 78 odst. 3 celního kodexu ukládá celním orgánům povinnost vzít v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici. Jak již bylo uvedeno v závěru bodu I. tohoto rozsudku, nebyly české celní orgány s ohledem na obsah odpovědi švýcarských celních orgánů zbaveny možnosti určit původ předmětného osobního automobilu s přihlédnutím k jiným důkazům o jeho původu. Předložil-li za této situace žalobce k prokázání skutečného původu předmětného automobilu prohlášení společnosti Ford Motor Company (Switzerland) SA, dovozce a zřejmě i dceřinné společnost výrobce, o tom, že jeden z předmětných automobilů je výrobkem Evropského společenství, který byl vyroben v Kolíně v Německu, prohlášení společnosti FESA Logistic GmbH o tom, že z pověření společnosti RENAULT SUISSE SA, tj. dovozce a zřejmě i dceřinné společnost výrobce, potvrzuje, že dva z předmětných automobilů jsou preferenčně zvýhodněným zbožím, které bylo vyrobeno ve Francii, a prohlášení General Motors Suisse SA, dovozce, o tom, že další z předmětných automobilů byl vyroben společností Adam Opel AG v Bochumu v Německu a přísluší mu původ v obchodní zóně EU a EFTA, byly celní orgány povinny k těmto listinám jako důkazům o skutečném původu zboží z důvodu spravedlnosti přihlédnout. Zvláště pak za situace, kdy jedním z podpůrných dokladů postačujících k vydání průvodního osvědčení EUR.1 je zejména prohlášení výrobce a seznam podpůrných dokladů je toliko příkladný, a švýcarské celní orgány ani české celní orgány nedisponovaly důvodnými pochybnostmi o tom, že v souvislosti s vystavením průvodního osvědčení či vlastním dovozem zřejmě došlo k podvodu. Vzhledem k tomu, že dosud není vzhledem k pochybení správních orgánů možné

zjistit, jaký popis skutečností byl švýcarským celním orgánům předestřen vývozcem, je možné toliko konstatovat, že předmětné osobní automobily byly deklarovány jako automobily původem ve Společenství. Podařilo-li by se tak žalobci, byť dodatečně, prokázat, že předmětné automobily byly skutečně původem ze Společenství, jen stěží by bylo možné v této obecné rovině tvrdit, že osvědčení EUR.1 bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud neprovedl důkaz správními spisy správních orgánů, neboť obsah listin, který byl jejich součástí, nebyl účastníky rozporován.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhl.č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, když advokát jménem žalobce podal žalobu. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5. vyhl.č. 177/1996 Sb., činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 2.100 Kč, tj. 4.200 Kč za dva úkony právní služby. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 960 Kč, náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 7.760 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Krajského soudu v Plzni. Lhůta je zachována i tehdy, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 28. února 2011

JUDr. Jana Daňková
předsedkyně senátu